

El castieh d'un lleminer

(Per la quitxalla)

L'Andreuet era un noy d'aquells que no n'hi han, que per les lleminadures anirian a l'altre part de mon. Figuréhus, petits llegidors, que de sucres, confits y caramel—los sempre n'anava embutxacat, y, al temps de la fruita, l'hauriaho vist sempre amb un bony a cada butxaca, que semblava que hi portés les baldufes pera jugar en sortint d'estudi, y ¿sabeu qué hi portava? Donchs, pressechs, albercochs, ó alguna pera. Quan els noys d'estudi el veyan entrar a «clase» ab les butxaques plenes, la majoria ja s'ensalivaven els llavis de contents, perque sempre hi queya alguna que altre fruiteta. Pró va venir un dia (que sempre sol venir) en que es va acabar alló de ser tant lleminer, y are vos vaig a explicar com y de quina manera.

Veusaquí que un día el tal nomenat Andreuet, demaná permís als seus pares per anar a jugar a l'hort y ells hi accediren, sens dupte, més no deixant d'advertirli que no toqués cap fruita dels arbres—perque ja sabien que hi estava molt acostumat.

Donchs.... éll, arribar al hort y venirli ganes de menjar fruita, tot va ser hù.—Si en mengessis d'aquets ¡noy que foren bons!...—deya éll tot mirantse els pressechs com si se'ls mengés—y, si en menjaves d'aquets altres, potser en foren més y no s'hi coneixeria perque n'hi há tants!...—repetia, no poguentse ya lliurar de la temptació de menjar fruita... fins que al últim, s'enflá en un presseguer y comensá a cullir pressechs... un... dos... pero fillets de Deu, al cullir el tercer, li sortíren cinch ó sis abelles—que estaben saborejant el such del pressech—y li comensaren a donar fiblonades aixís de l'una l'altre; éll es va espantar de mala manera, cridant esparveradament y á no ser els seus pares que se'n varen adonar al sentirlo cridar y amb els xiscles que va fer al picarli les abelles, haguera caygut del arbre am perill de la seva vida ó á horas d'are aniria esguerrat.

Ja veyeu petits llegidors si s'hi té d'anar en compte en no créurer els consells dels pares. Y tot pe'l desitj de poguer lleminejar forsa.

¡Ah! D'aquella feta, l'Andreuet casi no menja gens de fruita ni lleminadures; ja veyeu quin escarment.

F. de P. Salvadó.